

Робътъ. (*Като излазя.*)

Цезарю, цезарю! дано не доживѣешъ до довечера! Бутия ти само нашиятъ добаръ господарь!.. Ние не сме грѣци — ние ще да умѣемъ съ животътъ си да запла-тимъ за нашиятъ благодарѣтель! (*Отива си.*)

(*Двама други робове, не отъ дунайците, отиваатъ въ едно кѣше. Кремуций сѣди замисленъ.*)

1-ятъ робъ.

Тоя варваринъ не обича грѣците за това, защото грѣците сѣ по-умни отъ другите нареди. Приятелю Филотетъ, ето случай да станеме и ние хора! Ние сме сега свободни. Хайде да предадеме тоя дунаецъ!

2-ятъ робъ.

Добре, приятелю: — да го предадемъ. (*Излазятъ.*)

Кремуций. (*Самъ.*)

Моята участь е рѣшена по-напредъ. Нѣма спасение за оногова, когото сенатътъ поиска да погуби. Тие само за очи ще да ма повикатъ на оправдание, а послѣ се пакъ ще да ма погубатъ. Да погина въ цвѣтътъ на годините си! Да не успѣя даже да испитамъ сладостта на животътъ, да погина тогава, когато насрѣща ми са усмихва слава и ма чѣка любовъ!.. Но защо ли са пакъ не довѣра на своите добри дунайци?.. Уви! — напразна мисаль. Мене ще да ма уловатъ, и крайтъ на мойтъ животъ ще да са помрачи съ страхъ. Да послѣдвамъ примѣрътъ на Катона?.. (*Замисля са.*) Не! Да отижстиме на тиранинътъ съ неговътъ собственъ смѣдъ! Ако ма осѣдатъ — това ще да бжде най-ужасно, най-не-